

MARCIN MASECKI & JERZY ROGIEWICZ **Ragtime**

BMC, 2018, 50:23

Skutečně se někdo může dneska vrátit naplno k ragtime? Odpověď lze otázkou: Proč ne? Polský pianista Marcin Masecki je ragtime fascinován takřka od dětství, nicméně se už ozkusil ve všem možném od symfonie po polonézu. Nadto nepojímá „svůj“ ragtime jako automatické obnovení anachronického stylu. Chce sice reagovat na jeho přístupy a postupy, ale bere ho do značné míry perziflázně, nesoutěží s dávnými ragtimeovými mistry, chce si zamachrovat, zamajstrovat po svém, sbírávě i dobírávě si zahrávat. A v tom si jako vítaného společníka našel bubeníka Jerzyho Rogiewicze. Společně jsou náběžně vzrušiví, ponoukavě rozkochaní a zhumorněně pošťivaví. Dovedou předlohy Maseckého i jiných rozautomatizovat do zdánlivě perpetuální mobility, jejich rozrytmování nebo rozopakování v prootáčivém kruhu, sesumírovaně kolísavém nebo usedavě opáčivém, probíhá občas jako ve zpětném zrcátku. Ne, skutečně nejde o slepou uličku, ale o šibalské povyražení, (po)dotýkavé, nebazírující na předepsané „interpunkci“. Aby nedošlo k omylu: Masecki neparodizuje, přetavuje zvolené skladby, obrábí je, detekuje, vymezuje se k nim, a bicí ho v žádném případě neponechají ve štychu, společně oba hráči zvolené předloze pochlebují, dokvapí ji nebo i znostalgizují, provokativně zhorempádní nebo rozmělní.

Takhle by mohlo album vypadat a zřejmě bychom se s tím i spokojili. Jenomže po krátkodeché zákostelní *Tranzycji* přijde něco, co nám vezme dech: téměř dvanáctiminutové klavíristovo sólo, živě zaznamenané 8. června 2017 v amsterodamském Bimhuisu. To skutečně nepodléhá žádné zažitosti, je vytěkavavě pokoušivé, rozvartovaně probíravé i zkusmovaně záběhové, plné šancí k promeditovávanému různoznění. Masecki tu promiskuitní náladu, ve své suitce rozšolíhává, zašifrovává a vyvrací z pantů, záměrně vybíhá z rytmu, nicméně bazíruje si na svém, vydůrazňuje skočnost... až do odeznění. Dvě protikladné polohy, dvoje vhlédnutí do kumštování Marcina Maseckého.

Z. K. Slabý